

СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ЮРИДИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ
ЛІГА СТУДЕНТІВ АСОЦІАЦІЇ ПРАВНИКІВ УКРАЇНИ

**ПРАВОВІ ЗАСАДИ ФУНКЦІОНУВАННЯ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ
ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО РОЗВИТКУ ТА БЕЗПЕКИ СУСПІЛЬСТВА**

МАТЕРІАЛИ
Міжнародної науково-практичної конференції
(Суми, 19-20 травня 2016 року)

Суми
Сумський державний університет
2016

ЛІТЕРАТУРА:

1. Шатрава С. О. Дискреційні повноваження працівників ОВС як корупційний ризик в діяльності органів внутрішніх справ / С. О. Шатрава // Порівняльно-аналітичне право. - № 2. – 2013. – с. 276-277.
2. Макаренко А. С. Види суддівського розсуду під час призначення покарання в Україні / А. С. Макаренко // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.apdp.in.ua/v70/45.pdf>.
3. Донченко О.П. Свобода суддівського розсуду: від Ерліха до сучасності / О.П. Донченко // Науковий вісник Херсонського державного університету. – Вип. 6. Том. 2. – 2013. – с. 164-168.
4. Буроменський М. В. Корупційні ризики в кримінальному процесі та судовій системі / М. В. Буроменський, О. В. Сердюк, І. М. Осика та ін.. // Інститут прикладних гуманітарних досліджень, МАКонсалтинг. – 2009. – 220 с.
5. Про судоустрій та статус суддів: Закон України від 07.07.2010 року № 2453-VI // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2453-17/page3>.

ЩОДО ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Жила М.О.

студент IV курсу юридичного факультету

Сумського державного університету

Науковий керівник: Янішевська К. Д.

викладач кафедри СМП юридичного факультету

Сумського державного університету

Враховуючи євроінтеграційні прагнення України, одним із загальних питань є вибір моделі побудови МВС. Слід зазначити, що до сфери відповідальності МВС переважної більшості європейських країн віднесено: забезпечення громадської безпеки і громадського порядку, боротьба зі злочинністю, забезпечення протипожежної безпеки, захист громадян від наслідків надзвичайних подій, контроль за міграційними процесами, охорона державного кордону, а також окремі питання місцевого самоврядування, громадянських свобод та територіальних адміністрацій.

В умовах євроінтеграції діяльність правоохоронних органів є багатогранною, вона передбачає розширення обсягу їх завдань і функцій. Йдеться про їх залучення до активної співпраці з органами внутрішніх справ інших країн, наднаціональними органами і міжнародними організаціями у цій сфері з метою зміцнення європейського і міжнародного правопорядку. Водночас розвиток України як демократичної європейської держави вимагає рішучого відходу від тоталітарної моделі правоохоронної системи, підвищення функціональної спроможності правоохоронних органів, зміни пріоритетів в їх діяльності – від репресій до захисту прав людини, пріоритету правозахисної над каральною діяльністю. Таким чином, невідкладними є комплексні системні реформи, які покликані сприяти перетворенню правоохоронних органів на відомства європейського зразка.

Відповідно до статті 1 Закону України «Про Національну поліцію», Національна поліція України (далі - поліція) - це центральний орган виконавчої влади, який служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку. Діяльність

поліції спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України через Міністра внутрішніх справ України згідно із законом [1].

Основними завданнями нової Національної поліції є надання послугу сферах: забезпечення публічної безпеки і порядку; охорони прав і свобод людини, а також інтересів суспільства і держави; протидії злочинності; надання в межах, визначених законом, послуг з допомоги особам, які з особистих, економічних соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги.

До основних принципів діяльності Національної поліції потрібно віднести: верховенство права; дотримання прав і свобод людини; законність; відкритість та прозорість; політична нейтральність; взаємодія з населенням на засадах партнерства; безперервність та цілодобове виконання своїх завдань.

У новому Законі «Про Національну поліцію» відбулося чітке розмежування загальної системи поліції. На даний час її складають: Центральний орган управління поліцією; територіальні органи поліції. Апарат центрального органу управління поліції має в своїй юрисдикції організаційно поєднані структурні підрозділи, що забезпечують керівника поліції, та виконання покладених на поліцію завдань.

Основним нововведенням в Законі «Про Національну поліцію» є склад поліції, її чітке розмежування. Так у складі поліції функціонують: кримінальна поліція; патрульна поліція; органи досудового розслідування; поліція охорони; спеціальна поліція; поліція особливого призначення. Проте є одне питання щодо складу поліції, чіткого тлумачення однієї із структурного складу Національної поліції не має. Для виконання чітко поставлених завдань поліції потрібно розробити нормативно-правовий акт щодо регулювання: кримінальної поліції; патрульної поліції; органів досудового розслідування; поліції охорони; спеціальної поліції; поліції особливого призначення.

На сьогодні такі європейські країни, як Франція та Федеративна Республіка Німеччина презентують найбільш оптимальні моделі поліції, які характеризуються наданням правоохоронних послуг населенню, акцентуванням діяльності на превенції злочинності та користуються високим рівнем довіри суспільства.

Так, у ФРН діє децентралізована система поліції, тому що не існує муніципальних поліцейських агентств, а федеральна поліція опікується суто загальнокримінальними злочинами, що підпадають під юрисдикцію двох і більше держав. Національна ж безпека повністю підтримується силами регіональних поліцейських формувань.

У ФРН існує адміністративний договір про співпрацю між МВС ФРН та асоціаціями приватних охоронних структур «Декларація про принципи взаємодії між поліцією і приватними охоронними підприємствами». В ній зазначено, що обов'язок забезпечення громадського порядку і безпеки лежить на державі, а особливо на поліції.

Порівнюючи повноваження поліції ФРН та поліції України можна виокремити наступні спільні риси: як поліція в Україні так і в ФРН повинні забезпечувати охорону прав і свобод людини та в разі їх порушення повинні вживати всі можливі заходи, що не заборонені законом для їх поновлення; вони повинні діяти відповідно до закону, що регламентує їхню діяльність та не порушувати його; поліція ФРН та України регулює дорожній рух; забезпечують безпеку в міжнародних аеропортах, залізничних вокзалах тощо; можуть супроводжувати транспорт та забезпечують охорону осіб, котрі взяті під захист; займаються розшуком та затриманням осіб;

виконують охорону об'єктів, що знаходяться у державній власності; протидіють злочинності[2].

Як і в усьому світі, поліція у Швеції є «силовим» компонентом виконавчої влади і призначена для виконання правоохоронних функцій. Це – самостійний державний інститут, який має особливу компетенцію, владні повноваження, що розповсюджуються на організаційно не підпорядковані йому суб'єкти. Він має характерну структуру і систему управління та використовує специфічні методи роботи.

Тобто, притаманними всім поліціям світу особливостями є і те, що їх пріоритетні завдання і функції належать до сфери протиправних діянь, соціальної небезпеки подій, що загрожують життю, здоров'ю, правам і свободам громадян, державним і суспільним інститутам[3]. Роль поліції полягає у тому, щоб звертатися до всіх видів людських проблем, коли і наскільки вони можуть вимагати застосування примусу. Це надає однорідність таким поліцейським процедурам, як затримання злочинця, супроводження високопоставлених осіб, виставлення п'яного з бару чи іншого громадського місця, регулювання дорожнього руху, контроль натовпу під час масових заходів.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Про Національну поліцію: Закон України – Відомості Верховної Ради (ВВР), 2015, № 40-41, ст.379.
2. Самотуга А.В., Реформування ОВС в умовах децентралізації влади в Україні: Реформування органів внутрішніх справ: проблеми та перспективи (вітчизняний і зарубіжний досвід) : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. (Дніпропетровськ, 28-29 берез. 2014 р.). – Дніпропетровськ : Дніпроп. держ. ун-т внутр. справ, 2014. – 232 с.
3. Beach D.S. Personnel: The Management of People at Work. -NY: Macmillan Publishing Co., Inc., 1980. – 352 p.

ПЕНСІЙНИЙ ФОНД УКРАЇНИ ЯК СУБ'ЄКТ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРАВОВІДНОСИН

Залізняк Андрій Сергійович

студент V курсу юридичного факультету

Сумського державного університету

Наукові керівники: Бурбика М.М.

д.ю.н., доцент, завідувач кафедри АГПФЕБ юридичного факультету

Сумського державного університету

Гаруст Ю. В.

д.ю.н., доцент кафедри АГПФЕБ юридичного факультету

Сумського державного університету

Українська економіка знаходиться в стані постійного реформування з метою формування повноцінної функціонуючої системи, яка передбачає створення в ній нових ефективних механізмів та засобів соціального захисту громадян. З огляду на це, одним з основних завдань, що стоять, насамперед, перед державою є питання пенсійного забезпечення громадян. Значимість даного аспекту виникає із самої суті функціонування держави як системи управління. Адже управління полягає не лише у створенні економічного чи правового простору в межах якого задаються вектори, але й враховується цілий ряд інших взаємозв'язків, що самі виникають в ньому. Можна